

Petru Ioan (coord.), *Cunoaștere, eficiență, acțiune*, București, Editura Politică, Colecția „Știință și filosofie”, p. 129–155.

Ioan 1995 = Petru Ioan, *Orizonturi logice. Deschideri și resemnificări în universul actual al formalismelor*, București, Editura Didactică și Pedagogică.

Ivănescu 1958 = G. Ivănescu, *Din sintaxa propozițiilor exclamative*, în *Omagiu lui Iorgu Iordan, cu prilejul împlinirii a 70 de ani*, București, Editura Academiei, p. 449–452.

Ivănescu 1964 = G. Ivănescu, *Gramatica și logica*, II. *Structura gândirii ca factor primar al structurii sintactice a limbii*, în „Analele Universității din Timișoara”, seria Științe filologice, vol. II, p. 193–219.

Ivănescu 2004 = G. Ivănescu, *Curs de sintaxa limbii române moderne*, editat, adnotat și prefațat de Oana Popârda, Iași, Editura Junimea.

**STRONG AND LESS THAN STRONG
POINTS IN G. IVĂNESCU'S ATTEMPT
TO RELATE LINGUISTICS TO LOGIC AND STYLISTICS**

ABSTRACT

In his reform of linguistic syntax, G. Ivănescu works with *determined*s (names, respectively predicative verbs) and *determinants* (namely nouns, pronouns, and numerals as attributes, respectively complements and predicative names). The idea that the secondary sentence is a compound name to complement the predicate in the main sentence is highly adequate, but, if he really meant to go all the way, the author should have considered in detail the mechanisms of determination. Noam Chomsky was to do it ten years later in his celebrated *Syntactic Structures*, that inaugurates the *synthetic structuralism* (as *generativism*) in category-type grammar.

Keywords: *syntax, logical syntax, categorial grammar, linguistics, semiology.*

**ETNOLINGVISTICA ÎN SCRIERILE LUI G. IVĂNESCU
ȘI ÎN PERSPECTIVĂ COȘERIANĂ**

ZAMFIRA MIHAIL*

1. Ar trebui să considerăm normal faptul că, la Colocviul închinat centenarului nașterii lui G. Ivănescu, au fost susținute două comunicări care au ca temă preocupările referitoare la etnolingvistică ale lingvistului ieșean. Pentru că aceste interpretări ale operei magistrului nostru reprezintă teste ale receptării mesajului său de către generații succesive de cercetători și, astfel, fac dovada perenității ideilor sale. Ele sunt și dovada recitirii permanente și analizării scrierilor sale. Iar situarea, în paralel, a concepțiilor despre etnolingvistică cu cele de sociolingvistică reia, sub alte unghiuri, referirile la cele două discipline și de către Eugeniu Coșeriu¹.

Contribuțiile teoretice ale celor doi savanți români au fost formulate, independent unul de celălalt, într-o perioadă în care erau discutate aspectele teoretice ale cercetării în perspectivă *etnolingvistică* atât pentru că aceasta acoperea un spectru larg de principii ale școlii mentaliste nord-americane, cât și pentru faptul că școlile europene de lingvistică foloseau termenul pentru fundamentarea propriilor concepții și metodologii. Ceea ce impune reconstituirea, măcar parțială, a accepțiilor în care a fost și este folosit termenul *etnolingvistică*.

Istoriile lingvisticii, ca și tratatele de lingvistică generală fac referire doar la școala americană care a lansat termenul, fără să urmărească proliferarea lui, de multe ori cu sensuri mai largi și cu abordări sub alte unghiuri ale cercetării decât premisele teoretice pe care le-au avut în vedere protagoniștii. Cercetătorii

* Institutul de Studii Sud-Est Europene al Academiei Române, București, Calea 13 Septembrie, nr. 13, România.

¹ Vezi cele două abordări în cadrul Colocviului Internațional *Eugeniu Coșeriu – 90 de ani de la naștere* (Iași–Bălți, 27–29 iulie 2011): comunicarea lui Florin-Teodor Olariu, *Perspective coșeriene în sociolingvistica actuală*, în „Anuar de lingvistică și istorie literară”, t. LI, 2011, număr special: *Eugeniu Coșeriu – 90 de ani de la naștere*, coordonator: Eugen Munteanu, redactori: Luminița Botoșineanu, Doina Hreapcă, Ioana Repciuc, București, Editura Academiei Române, 2012, p. 305–321; comunicarea Zamfiriei Mihail, *Etnolingvistica românească în perspectivă coșeriană*, prezentată la colocviul menționat, este integrată în studiul de față.

ALIL, t. LIII, 2013, București, p. 153–168

americani au studiat limbile triburilor indigenilor din America. Edward Sapir², prezentat amplu de Georges Mounin în *Istoria lingvisticii* (Mounin 1999: 208–209), este considerat „fondatorul structuralismului american mentalist și – în cadrele acestuia – al etnolingvisticii”³, denumită *ethnolinguistics*. M.P. Ferry susținea că „Sapir n’a jamais parlé de « l’ethnolinguistique », mais il pensait que le langage était intimement lié à la culture. En décrivant ces liens, il a dépeint le champ de l’ethnolinguistique” (Ferry 1970: 12) și adăuga: „L’apport de Sapir à l’ethnolinguistique est d’avoir souligné, dans tous ses travaux, l’importance du langage saisi dans la société, parlé par des hommes qui sont entre eux dans un certain rapport” (*ibidem*: 19).

Etnolingvistica este definită în cele mai multe dicționare de largă circulație numai cu sensul dedus din cercetările acestui grup. De exemplu, definiția din *Le Petit Larousse illustré 2007*, s.v. *ethnolinguistique* („L’étude du langage des peuples sans écriture, et des relations, chez ces peuples [subl.n.], entre le langage, la culture et la société”) are în vedere, sub un unghi restrictiv, principiile promovate de școala americană și nu ține seama de extinderea sensului termenului în diverse limbi și în accepția diferitelor școli lingvistice. „Ipoteza Sapir–Whorf”, considerată, în același dicționar s.v. *Whorf*: „L’hypothèse [subl.n.] que le langage est en relation causale avec le système de représentation du monde”, ipoteză care a suscitat numeroase discuții și este obiectul a numeroase reflecții, a fost echivalată deseori cu curentul etnolingvistic în general⁴. Principiile acestui curent lingvistic au fost discutate, din nou, recent, într-un studiu aplicat, de James W. Underhill, *Ethnolinguistics and Cultural Concepts. Truth, Love, Hate and War*, Cambridge University Press, 2012, care pune în lumină principiile teoretice în formulările lor originare.

Aceste principii teoretice ale Școlii americane de etnolingvistică au fost criticate în fosta Uniune Sovietică după război, critică importată în toate țările sud-est europene. Parcurgând literatura din acei ani din țara noastră constatăm presiunea ideologică a obligativității citării bibliografiei sovietice în lucrările lingviștilor români. De exemplu, I. Iordan, în reeditarea lucrării sale de *Lingvistică romanică*, referindu-se la reactualizarea concepției lui Humboldt, arăta că, „interpretând greșit ecuația (ea însăși criticabilă) «spiritul poporului» = «spiritul

² E. Sapir, *Language*, New York, Harcourt, Brace and Company, 1921; traducere din franceză de S.-M. Guillemin, Paris, Payot, 1953 (traducere revăzută, 1970). În *Selected Writings of Ed. Sapir in Language, Culture and Personality*, ed. D. Mandelbaum, University of California Press, 1949, editorul indică bibliografia studiilor sale (288 de titluri). Trei volume de studii din această culegere au fost traduse în franceză: *Anthropologie*, 1 și 2 (1967) și *Linguistique* (1968) au apărut la Editions du Minuit (referințe bibliografice apud Mounin 1999: 208).

³ Formularea aparține lui Const. Dominte, în *Postfață* la Mounin 1999: 357.

⁴ De comparat și cu părerile lui Émile Benveniste: „Limbile indiene din America pe care le-am studiat personal [...] ne fac cunoștință cu tipuri de categorizări semantice și de structuri morfologice foarte diferite de cele pe care lingviștii formați în tradiția clasică le considerau inerente minții umane”; vezi Benveniste 2000: 28.

limbii» stabilită de Humboldt [...], precum și afirmația despre caracterul național specific al limbii, lingviști germani șovini ca H. Güntert, Leo Weisgerber ș.a. au făcut posibilă apariția, din fericire trecătoare, a curentului rasist în lingvistică [...]” (Iordan 1962: 116). Imediat introduce o divagație în expunere pentru a critica curentul etnolingvistic al școlii americane (care nu avea legătură cu lingvistica romanică), pe baza unor informații la a doua mână (citând „Voprosy jazykoznanija” și însușindu-și opiniile de acolo): „Ecouri puternice ale acestei «concepții» găsim astăzi la *etnolingviști* [subl.n.], care susțin că există «modele lingvistice» diferite de la o limbă la alta și că aceste modele, creații ale «geniului limbii», influențează felul de a gândi al oamenilor, întrucât limba s-a născut înaintea gândirii” (*ibidem*). Cu un an înainte, în 1961, în *Scurtă istorie a lingvisticii*, Al. Graur și Lucia Wald, într-un capitol special despre *Școala etnolingvistică* (Graur, Wald 1961: 127–132) îl reabilitau pe E. Sapir de acuzația de „rasism”, afirmând tranșant că: „[...] în capitolul al X-lea [al lucrării sale *Language. An introduction to a study of speech*, New York, 1921, n.n.] care poartă titlul «Limbă, rasă și cultură», autorul se dovedește a fi un adversar al rasismului în lingvistică”, dar nu îl exonerează de greșeala capitală de a fi susținut teoria „modelelor”, care „a trecut din lingvistică în etnografie, unde s-a căutat o explicare a acestor esențe ideale”, și încheie: „Teoria modelelor limbii se dovedește a fi, în fond, un mijloc de propagare a politicii rasiste și colonialiste a imperialiștilor” (*ibidem*: 131). Incriminarea se baza pe opiniile exprimate în același articol din „Voprosy jazykoznanija”⁵.

Pentru a înțelege implicațiile unor formulări de lingvistică generală din România din perioada 1948–1990 se cuvin corelate obligatoriu presiunea ideologică și factorii politici care au acționat prin cenzură (ca și prin autocenzură) cu constrângeri și asupra textului științific. Supravegherea mai puțin vigilentă a intervenit doar sporadic, pentru scurte perioade. Cele două congrese internaționale de lingvistică de la București, al X-lea Congres internațional al lingviștilor (1967) și al XII-lea Congres internațional de lingvistică și literatură romanică (1968), au constituit astfel de evenimente, cu consecințe majore în istoria lingvisticii, în general, și a celei românești, în special. Confruntările dintre reprezentanții unor școli lingvistice au condus spre formularea mult mai nuanțată a unor concepții și spre o îmbogățire conceptuală a disciplinei. Au fost reconsiderate principiile și metodologia etnolingvisticii americane. Roman Jakobson și-a prezentat raportul *Linguistics and its relations with other fields of science* încheindu-și considerațiile cu exprimarea convingerii că, „finally, the fields of ethnolinguistics and sociolinguistics will be simply incorporated in linguistics, because the latter cannot be separated and isolated of the problems of the function and role of language in man’s life”⁶. Raportul lui Roman Jakobson a însemnat o largă deschidere spre

⁵ Graur, Wald (1961: 129, nota 6) citează toate datele bibliografice: M.M. Guhman, *Edward Sapir i „etnografičeskaja lingvistika”*, în „Voprosy jazykoznanija”, III (1954), 1, p. 110–127.

⁶ *Actes du Xe Congrès international des linguistes*, vol. I, București, Editura Academiei, 1969, p. 85. În iunie 1991, am prezentat, la „XVth Congress of the Romanian–American Academy”,

metodologia interdisciplinară și spre abordarea disciplinelor de frontieră. El a condus și spre o reformulare în lingvistica românească a opiniilor referitoare la lingvistica americană, care au căpătat amprenta abordării strict științifice: „În tezele teoretice [ale lui E. Sapir] se pun bazele unei concepții originale asupra limbii, privită ca structură conceptuală, ca un sistem simbolic, și se evidențiază relațiile ei cu gândirea, cultura și rasa” (Graur, Wald 1977: 224); „Ipoteza Sapir-Whorf aduce în discuție probleme extrem de interesante” (*ibidem*: 232). Definițiile din instrumentele de lucru se referă la această orientare din lingvistica modernă: *etnolingvistică* s.f. „curent lingvistic care susține că limba este un produs al societății și o funcție a culturii” (DEX 1996: 308 și DLR 2010: 96); „curent în lingvistica din S.U.A., inițiat de Edward Sapir, care susține că limba este un produs al societății și o funcție a culturii” (DN 1986: 413). Filosofii vor interveni și ei în discuție: „Vorbirea nu este numai haina ideii, ci participă nemijlocit la însăși formarea ei. Oamenii înțeleg lumea prin intermediul limbii pe care o vorbesc”. Concluzia este că „Matricea stilistică a unei culturi este, înainte de toate, lingvistică” (H. Wald 1986: 20). În această perioadă de deschidere interdisciplinară a fost posibilă și acceptarea, pentru prima dată, a unui subiect de *etnolingvistică* ca teză de doctorat⁷, ca și cercetări comparate onomasiologice de *etnolingvistică* sud-est europeană (Mihail 1973b: 139–150).

2. În limbile vernaculare, gr. *ethnos* „popor” a fost la baza denumirii pentru disciplina *etnografiei*, termen atestat în 1832 în limba română (DLR 2010: 95) și folosit, la 1842, într-o explicație de manual: „[...] geografie antropologică sau *etnografie*, de cuprinde numai neamul omenesc peste tot sau împărțit în popoare” (Rus 1842: 2). Preocupările românești de etnografie au fost asumate, de la început, de specialiști cu formație filologică. B.P. Hasdeu a inițiat ancheta sa (indirectă) prin corespondență cu *Programa pentru adunarea datelor privitoare la limba română*, în 1884–1885, majoritatea întrebărilor referindu-se și la aspecte etnografice. Cele trei discipline – lingvistica, etnografia și folclorul – au fost considerate inseparabile când se pune problema cunoașterii vieții unui popor. Tache Papahagi a folosit, primul după informațiile noastre, elementul *etno-* pentru formarea unui cuvânt compus, *etno-lingvistică*, în studiul său, *Din epoca de formațiune a limbii române: probleme etno-lingvistice*⁸, în care elementul *etno-* se referea la problemele de substrat (etnice). În anul universitar 1926–1927, el a ținut un curs intitulat *Etnografie lingvistică românească*, bazat pe cercetări interdisciplinare (Mihail 1973a: 130). Dar după 1944, termenul *etnolingvistică*

comunicarea *The American School of Anthropology and the Romanian Researches of South-East European Ethnolinguistics*, publicată apoi în „Revue des études sud-est européennes”, XXXI, 1993, 1–2, p. 195–199.

⁷ Zamfira Mihail, *Terminologia portului popular românesc în perspectivă etnolingvistică comparată sud-est europeană*, Iași, 1974. Referenți, prof. G. Ivănescu, H. Mihăescu, G. Istrate, V. Arvinte, Corina Nicolescu (premiul „Timotei Cipariu” al Academiei Române pe 1978).

⁸ T. Papahagi, în „Grai și suflet”, I, 2, București, 1924, extras, 34 p.

a fost folosit numai pentru denumirea curentului american (SCL 1959, 314, cf. DLR 2010: 96) și abia după Congresul din 1967 reîncep să fie întâlniți termenii *etnografie lingvistică* și *etnolingvistică*, având vechile sensuri sau noile accepții determinate de orientările lingvisticii europene.

De la mijlocul secolului al XX-lea, în lingvistica europeană, metodologia interdisciplinară capătă autoritate și mai vechea denumire *etnografie lingvistică*⁹ este folosită alternativ cu termenul *etnolingvistică*, ultimul având o frecvență tot mai sporită, atât în lingvistică, cu referire la metodologia interdisciplinară (lingvistică și etnografică) și domeniul corespunzător, cât și, din ce în ce mai des, în etnografie, ca denumire a domeniului în care raportarea la aspectele lingvistice apare doar tangențial, prin denumirile conceptelor, fără ca în etnografie să fie folosite și metode propriu-zis lingvistice¹⁰. Ele ar trebui să poarte denumiri specifice, după cum explica pertinent Eugeniu Coșeriu și anume, într-un caz *lingvistica etnografică* și în celălalt, *etnografia lingvistică*¹¹ (vezi Coșeriu 1994; cf. Mihail 1978).

Distanțându-se de principiile lingvisticii americane, cu deosebire în Franța, au avut loc dezbateri cu privire la definiția conceptului *ethnolinguistique*¹² și la delimitarea unei noi „discipline lingvistice”. Savanți precum Bernard Pottier s-au preocupat de definirea domeniului, pornind de la constatarea că: „«Langue et culture», «linguistique anthropologique», «sociolinguistique», «langue, pensée et réalité» sont autant de formulations exprimant les relations entre les langues et les cultures, au sens le plus large du terme. *L'ethnolinguistique* sera l'étude du

⁹ *Sprach- und Sachatlas Italiens und der Südschweiz* (K. Jaberg și J. Jud), 1928–1940, deși era un prim atlas etnolingvistic (titlul său este astfel tradus în limba rusă: *Lingvoetnografičeskij Atlas Italii i južnoj Šveicarii*), nu a folosit termenul ca atare deoarece exista preeminența metodei „Cuvinte și lucruri”. Abia în 1933, Carlo Bottigliani va începe editarea atlasului său *Atlante linguistico-etnografico italiano della Corsica*, Pisa, L'Italia dialettale, 1933–1942. Și, din 1950, cele 16 atlase pe regiuni ale Franței (două pentru graiuri germanofone) vor avea denumirea *Atlas linguistique et ethnographique...* Din 1961 apar atlase *lingüístico-ly etnográfico* pentru limba spaniolă și vor fi tipărite astfel de lucrări pentru aproape toate limbile romanice.

¹⁰ Cf. *Slavjanskije drevnosti. Etnolingvističeskij slovar'*, sub redacția lui N.I. Tolstoi, t. I–IV, Moscova, Editura „Mezduarodnyje otnošenija”, 1995–2009, pentru subtitlul *Dicționar etnolingvistic*. În *Introducere*, vol. I, p. 5, se menționează că succesiunea alfabetică a articolelor consacrate culturii populare face trimitere la „limba” culturii (în sens semiotic), iar simbolurile analizate în articole sunt „cuvinte” ale acestei „limbi a culturii”.

Etnolingvistica, în domeniul slav, „este o nouă disciplină, recentă: problemele, domeniul și obiectul, metodele folosite și relațiile cu alte științe umane au fost formulate de N.I. Tolstoi, în *Jazyki narodnaja kultura. Očerki po slavjanskoj mifologii i etnolingvistike*, Moscova, 1995” (apud S.M. Tolstaja, *Semantičeskije kategorii jazyka kul'tury. Očerki po slavjanskoj etnolingvistike*, Moscova, Editura Kniznyj dom Librokom, 2010, p. 8 și 356). Cf. *Slavjanskaja etnolingvistika. Bibliografija*, Moscova, Institut Slavjanovedenija, 2008.

¹¹ Cf. și Zamfira Mihail, „*Ethno-linguistics*” and „*Linguo-ethnology*”, în „*Ethnologica*”, București, 1978, nr. 2, p. 35–38.

¹² *Ethnolinguistics: Boas, Sapir and Whorf revisited*, sous la dir. de Madeleine Mathiot, La Haye, Mouton, 1979.

message linguistique en liaison avec l'ensemble des circonstances de la communication" (Pottier 1970: 3) și conchidea: „l'ethnolinguiste doit être ouvert à la totalité du phénomène de la communication à la base linguistique" (*ibidem*: 11); o definiție asemănătoare la André Martinet (Martinet 1969: 92). În *Dictionnaire encyclopédique des sciences du langage*: „l'ethnolinguistique – la connaissance d'un élément autre (l'esprit, la culture) par l'intermédiaire du langage" (Ducrot, Todorov 1972: 68). A. Schaff, filosof al limbajului, enumerase problemele cercetării lingvistice în această perspectivă (Schaff 1964: 127–150)¹³.

În 1972, termenul *etnolingvistică* denumea, și în limba română, o disciplină autonomă, așa după cum reiese din următorul text: „S-au creat discipline noi, ca: sociolingvistica, *etnolingvistica*" („România literară", 1972, nr. 10)¹⁴. Termenul continuă să fie definit în aceleași coordonate, de exemplu „*etnolingvistica* – studiu al limbii în contextul cultural în care este utilizată", definiție completată cu explicația că termenul „desemnează preocupări similare cu acelea ale sociolingvisticii, dar are în vedere de obicei cercetarea unor comunități simple, mai puțin evoluate"¹⁵ [subl.n.], pentru care nu este necesară o reducere a factorilor implicați în comunicare la un număr de invariante, ca în cazul cercetării comunităților complexe moderne. Etnolingvistica urmărește relevarea felului în care o anumită limbă (sau varietate lingvistică) reflectă, printr-un decupaj specific al realității, caracteristicile vieții materiale și spirituale ale comunității care o folosește. La acestea se adaugă studierea atitudinii față de limbă și de diversele componente ale acesteia, precum și a clasificărilor empirice ale unor forme lingvistice, acte verbale, subiecte, pe care le operează vorbitorii înșiși. Limba și cultura sunt considerate două realități interconectate și izomorfe, în strânsă dependență de exigențele vieții sociale" (Ionescu-Ruxăndoiu 2001: 204, în Bidu-Vrânceanu *et al.* 2001).

În 1980, într-un articol programatic, Frank Alvarez-Pereyre recunoștea că, în Franța, *etnolingvistica* „en tant que telle" cunoscuse doar recent „un développement", printr-un număr mare de lucrări ce i-au fost consacrate, dar se întreba dacă ea este o activitate specifică sau, nu cumva, un „amalgam între lingvistică și etnografie". El a propus drept criterii pentru definirea cercetării „etnolingvistice": contextul epistemologic în care se dezvoltă cercetarea etnolingvistică; instrumentele și conceptele etnolingvisticii și relevanța structurilor degajate în cursul cercetărilor. În final însă, constata că mai multe tendințe și principii practice sunt etichetate sub această denumire (Alvarez-Pereyre 1980: 148–154).

¹³ Cf. Luc Bouquiaux, *Linguistique et ethnolinguistique: anthologie d'articles parus entre 1961 et 2003*, Louvain, Dudley (MA), Peeters, 2004.

¹⁴ Acest citat din DLR 2010: 96, s.v. *etnolingvistic*, -ă ilustrează sensul „disciplină care studiază limbajul în raport cu cultura, mentalitatea și creația populară".

¹⁵ Așa cum considerau și J.B. Marchellesi și B. Gardin, *Introduction à la sociolinguistique. La linguistique sociale*, Paris, Larousse, 1974, p. 14.

Dar, de cele mai multe ori, după cum observa E. Coșeriu în 1978, definițiile care se foloseau sau se folosiseră pentru *etnolingvistică* „sunt extrem de imprecise și foarte largi" (și dădea drept exemplu: „etnolingvistica este studiul limbajului în raport cu civilizația și cu cultura comunităților vorbitoare") (Coșeriu 1994: 133).

3. Acest exordiu era necesar pentru că discuțiile din epocă, deși aveau propensiune spre configurarea unui nou domeniu de cercetare, nu conduseseră la o fundamentare teoretică relevantă.

În acest context, în cercetarea academică românească se simțea necesitatea unui punct de vedere de autoritate, referitor la premisele teoretice ale disciplinei *etnolingvistică*, recunoscut atât de lingviști, cât și de etnologi. Interesul pentru cercetările interdisciplinare de *etnolingvistică* erau, în Europa, în tandem cu cele pentru delimitarea și definirea etnologiei ca domeniu (mai tânăr) de cercetare. G. Ivănescu, invitat, în anii '70, să colaboreze la realizarea unui tratat de etnologie al Academiei, a avut astfel prilejul să valorifice în studiul său *Etnolingvistica*¹⁶ principiile teoretice pe care le gândise cu decenii în urmă, când proiectase, „pe la mijlocul deceniului al patrulea", și începuse să elaboreze *Istoria limbii române*, care va fi tipărită însă abia în 1980. În *Prefața* la acest tratat (Ivănescu 1980a: VII), el atrage atenția asupra principiilor care l-au călăuzit în cercetare: „Înțelegem prin limbaj atât limba cât și vorbirea concepute în sens saussurian" (tipărise o contribuție fundamentală privind delimitarea între limbaj și limba literară, Ivănescu 1972) și atrage atenția asupra viziunii, considerată de toți specialiștii novatoare, pe care a avut-o asupra istoriei limbii, având în vedere „în explicațiile lingvistice, realitățile sociale și omul fizic, psihic și spiritual [subl.n.]" (Ivănescu 1980a: IX). El a situat, înaintea capitolelor de gramatică istorică, „capitole referitoare la marile faze ale dezvoltării poporului român, faze care au determinat, după părerea noastră, pe cele lingvistice" (*ibidem*). Constatăm astfel că G. Ivănescu este singurul teoretician care a și aplicat, într-o lucrare monumentală, principiile pe care le susținea în expunerea privind *etnolingvistica*.

Examinarea și explicația teoretică detaliată au fost expuse de G. Ivănescu în studiul intitulat *Etnolingvistică*, inclus în tratatul amintit mai sus printre „științele etnologice" (Ivănescu 1980b: 138–428). Componenta *etno-* ridică probleme de determinare și etnologilor, deoarece *etnologia* însăși, ca „știința fenomenelor *etnice* sau a fenomenelor *poporane* (din care cele populare nu sunt decât o parte)" (Herseni 1980: 172), nu era încă delimitată corespunzător. Traian Herseni făcea precizarea, în aceeași lucrare, că etnologia „studiază manifestările de viață ale poporului" (ca realitate socio-cultural-istorică; nu rasă, adică realitate biologică). Din precizările sale reținem că „nicio formă de antropologie sau sociologie nu se

¹⁶ El a atras atenția ulterior că „a fost tipărită cu numeroase modificări, care uneori fac inteligibil textul autorului" (*Profesorul Gheorghe Ivănescu la 70 de ani. Omagiul elevilor și colaboratorilor*, Iași, Centrul de multiplicare al Universității „Alexandru Ioan Cuza", 1983, p. 321), dar studiul nu a mai fost republicat.

confundă cu etnologia” (antropologia studiind *omul*, nu poporul, iar sociologia raportând studiul fenomenelor la societate) (*ibidem*: 173). Absența unor delimitări stricte se întâlnește și în alte științe, mai ales la acele domenii de graniță care se raportează, prin natura conceptelor și a instrumentelor de analiză și, mai ales, prin obiectivele epistemologice pe care le dezvoltă, la sfere diferite atât sub aspectul disciplinelor pe care le ilustrează, cât și al metodologiei (sau, mai bine zis, al metodologiilor) folosite în acest demers.

De aceea, G. Ivănescu afirmă de la început că „termenul *etnolingvistică* ridică multe discuții ca știință de graniță” (Ivănescu 1980b: 138). Definiția ține seama de elementele componente ale termenului *etno*(logie) și *lingvistică* și se deduce, pe bună dreptate, că ea „se referă la problema relațiilor dintre limbă, popor și națiune”. Autorul însă nu-și propune să privească această disciplină drept „o știință intermediară între etnologie și lingvistică”, ci abordează problema disciplinei de pe terenul lingvisticii, considerând că „lucrurile se pot înfățișa și altfel”, și afirmă răspicat că: „*Limbile sânt în mod necesar realități etnice sau naționale și nu pot fi decât astfel*” (*ibidem*), ceea ce situează observația științifică pe un teren ferm, al științei limbii (deși principiile sunt expuse într-un tratat de etnologie!). De aceea, ca încheiere la premisa expusă, „rezultă, în mod necesar, că *lingvistica* poate fi în întregime sau în parte identificată cu *etnolingvistica*” (*ibidem*). Subtilitatea analizei sale se observă în precizarea că „unii lingviști, psihologi și sociologi au încercat și încearcă să definească sensul unor termeni complecși [ca *etnolingvistica*, *sociolingvistica* și *psiholingvistica*, n.n.] când drept științe de graniță, când drept capitole ale lingvisticii care se ocupă de aceste diferite aspecte”¹⁷. Și, corolarul său: „limba este în mod necesar totodată o realitate etnică, socială, psihică și geografică” (*ibidem*). Ceea ce spun specialiștii acelor discipline (etnologul, sociologul, psihologul, geograful și istoricul) despre limbă „nu ar fi altceva decât lingvistică”¹⁸ și „aceeași este și situația antropologiei astfel cum o concep cercetătorii americani; întrucât ea se ocupă de studiul limbilor, ea este lingvistică autentică”. Referința sa la principiile școlii americane este importantă pentru atestarea cunoașterii depline a întregii literaturi de specialitate și pentru detașarea asumată cu care a tratat subiectul.

G. Ivănescu a conceput *etnolingvistica* numai prin prisma unei limbi etnice (= funcționale) și a afirmat aceasta în repetate rânduri, astfel că perspectiva sa, din punctul de vedere al lingvisticii generale, se proiectează permanent în diacronie și este compatibilă cu palierul avut în vedere. El a ținut să sublinieze că „una dintre problemele fundamentale ale lingvisticii în efervescență teoretică este aceea

¹⁷ G. Ivănescu invocă și situația geografiei lingvistice (sau geolingvistică) „prezentată când ca știință de graniță, când ca subdiviziune a lingvisticii” (Ivănescu 1980b: 138).

¹⁸ Premisă perfect valabilă, cu condiția ca acești specialiști să cunoască principiile și metodele lingvisticii. Altfel, se ajunge la distorsiuni (vezi Zamfira Mihail, *Metoda geografiei lingvistice în cartografierea etnolingvistică*, în *Lucrările celui de al treilea Simpozion Internațional de Lingvistică (București, 20–21 noiembrie 2009)* [editori N. Saramandă, Manuela Nevaci, Carmen Ioana Radu], București, Editura Universității din București, 2010, p. 85–94.

a caracterului etnic exprimat în limbă [subl.n.]” (*ibidem*: 141) sau, altfel spus, „limba este un criteriu pentru distingerea popoarelor” (*ibidem*: 140). De la începutul activității sale, el s-a preocupat de *expresia orală a limbii*, ceea ce este o perspectivă complementară exemplară. Încă din perioada interbelică, atunci când își propunea alcătuirea unei istorii a limbii române, concepea *studiul limbii în oralitate*, de aceea, raportarea o face la „popor”: „[...] în româna veche, termenul *limbă* era echivalent celui de *popor*” (*ibidem*: 138).

Utilitatea etnolingvisticii o exemplifică prin demonstrarea modalităților de formare a unor limbi romanice. Pe terenul etnologiei, G. Ivănescu realizează o expunere concisă, totuși bogată în detalii, a evoluției de la limba latină la unele limbi neolatine. Conștiința vorbitorilor referitoare la idiomul folosit (ca denumire sau ca identitate asumată) este marcată „întregului” / a poporului respectiv.

Folosind, în același context, noțiunea de *structură lingvistică a limbii* (*ibidem*: 140), înțelegem de ce, la fel ca Saussure, și Ivănescu o consideră factor de „ordine naturală într-un ansamblu care nu se pretează la nicio altă clasificare”, afirmând: „[...] limba este criteriul cel mai sigur al delimitării popoarelor, pentru că structura ei fonetică și sintactică este determinată de niște realități greu de identificat, care totuși există, ele sânt constituite de omul fizic și psihic” (*ibidem*), cu precizarea, repetată ca formulare, că „poporul este creatorul limbii”, în sensul că vorbitorul acționează doar în context social. Termenul *popor* folosit este termenul științific adecvat, pentru că G. Ivănescu și-a conceput întreaga demonstrație de lingvistică istorică nu numai în acest studiu, ci și în *Istoria limbii române*, bazându-se pe istoria socială, economică, evenimentială a unui popor, adică a vorbitorilor aceluiasi idiom. G. Ivănescu bazându-se nu numai pe datele lingvisticii, cât, mai ales, pe interacțiunea limbii cu istoria, a reușit astfel o tratare profundă și revelatoare a istoriei limbii române. El și-a propus să identifice perioadele în care au avut loc schimbările care au condus spre alte stări de limbă și le-a nominalizat pe acelea care au avut consecințe continuative. Și a explicat aceste schimbări, direct sau indirect, „prin faptele istorice și mai ales prin diversele structuri sociale” (Ivănescu 1980a: VIII). Haralamb Mihăescu, unul dintre recenzenții lucrării observa că: „L’histoire de la langue ne pourra que gagner par suite des progrès enregistrés par l’histoire de la société et cette dernière, de son côté, trouvera un auxiliaire dans la linguistique” (Mihăescu 1981: 393). Era aceasta o abordare propriu-zis etnolingvistică? Un răspuns l-am aflat în comunicarea lui Cătălin Nicolau care, analizând principiile cercetării istoriei limbii, a caracterizat exemplar felul în care G. Ivănescu a conceput istoria limbii prin rolul pe care l-a acordat factorilor extralingvistici și i-a identificat cu rigurozitate¹⁹. Bazându-ne și pe aceste considerații, socotim că G. Ivănescu a procedat, în *Istoria limbii române*, „în ordinea lingvisticii generale, prin categoriile etnolingvistice”, răspunzând propriilor

¹⁹ Informație din audierea comunicării lui Cătălin Nicolau, *Principii ale cercetării istoriei limbii la G. Ivănescu*, prezentată la Colocviul Internațional „G. Ivănescu – 100 de ani de la naștere”, 1–2 noiembrie 2012, Iași (cf., în volumul de față, articolul cu același titlu, p. 251–256).

exigențe, deoarece „etnolingvistica accentuează latura specificității, unicității și reprezentativității realității sociale de tip etnic sau național” (Ivănescu 1980b: 142).

În *Istoria limbii române*, G. Ivănescu a identificat, cu aceleași instrumente de cercetare, *cum au avut loc* schimbările în limbă. El și-a propus să se refere la *schimbările* lingvistice, căci acestea „se vor referi indirect și la *stările* lingvistice”, și a socotit ca pletorică descrierea limbii în anumite epoci, deoarece, considera el pe drept cuvânt, „o istorie a limbii trebuie să cuprindă numai expuneri de lingvistică diacronică, căci acestea sunt în mod necesar și expuneri de lingvistică sincronică” (Ivănescu 1980a: 21). Astfel, de exemplu, după ce enumeră elementele care caracterizau „viața socială a populației din Mesii și Dacia din veacul al III-lea până în al V-lea”, conchide că „toate aceste evenimente au urmări mari asupra dezvoltării limbii latine de pe teritoriul mesodacic” (*ibidem*: 87–90). De fapt, factorii determinanți ai schimbării limbii în acea perioadă au fost considerați de către G. Ivănescu nu doar elementele politice, ci și cele economice, ale schimbului de produse între colectivități, ale circulației bunurilor și ale situației excepționale datorate modificărilor succesive din structura Imperiului Roman, toate analizate în consecințele lor. Toate elementele de istorie socială sunt considerate forme de manifestare a etnicului și ele au fost invocate pentru rezultatul pe care îl vădesc în evoluția limbii unei colectivități (popor, națiune) în întregul ei. De exemplu, capitolul I tratează „evenimentele etnice și sociale de pe teritoriul locuit de români în secolul al X-lea până în secolul al XIV-lea și reflexele lor lingvistice” (*ibidem*: 367–384). Discuțiile despre graiurile dacoromâne constituie un capitol condensat de explicații bazate pe datele arheologice, de istoria culturii materiale, de demografie (*ibidem*: 392 ș.u.). Un subcapitol se ocupă de „evoluțiile semantice ale unor cuvinte de origine latină și slavă, explicabile prin izolarea de lumea bizantină și prin particularitățile orânduirii obștilor sătești” (*ibidem*: 360). Toate explicațiile sunt narate cu o mare încărcătură de argumente convingătoare, atât prin rigoarea demonstrației, cât și prin claritatea expunerii. G. Ivănescu a lăsat un monument nepieritor limbii române, descifrându-i istoria ca nimeni altul.

Un alt aspect revelator al orientării etnolingvistice se află în afirmarea de către G. Ivănescu a tezei că „obișnuințele articulării înnăscute și trăsăturile psihice [...] se deosebesc în timp și spațiu de la o comunitate la alta, dar mai ales de la un popor la altul”, el recunoscând totuși că „teoria este controversată, dar este singura care poate explica procesul de formare a limbilor și dialectelor” (Ivănescu 1980b: 140).

Ivănescu a citat și a analizat constant contribuția înaintașilor. De exemplu, el critică formulările lui Meillet: „În ce privește explicarea lui Meillet, este de obiectat că nu ni se spune de unde pornesc acele tendințe interne ale limbii care s-ar fi manifestat odată cu decăderea civilizației antice. A vorbi despre astfel de tendințe înseamnă a considera limba o realitate distinctă de realitatea socială și, în general, de omul care o vorbește, înseamnă a admite că tendințele fonetice decurg chiar din sistemul lingvistic”. Și aduce în sprijinul supoziției sale faptul că Meillet

afirmând că „nu cunoaștem cauza schimbărilor fonetice”, furnizează dovada că el a crezut, la un moment dat, „că aceste schimbări pleacă din limba însăși” (Ivănescu 1980a: 7). Cu deosebire în capitolul I, *Principiile dezvoltării lingvisticii*, suntem martori la un continuu dialog al său cu înaintașii, la care caută răspunsul printr-o cunoaștere integrală și profundă a ceea ce ei au scris și, mai ales, prin înțelegerea derulării demonstrației lor, pe care o analizează explicit. Se poate concluziona că Ivănescu, ca și Coșeriu, a citat și a analizat cu bună-credință și cu imparțialitate contribuțiile înaintașilor.

Finețea analizei sale îl determină să atragă atenția asupra faptului că unii „au cuprins în baza psihologică și modul de a gândi, adică *viziunea lumii* [subl.n.] deosebită de la un popor la altul”. El nu respinge teza *de plano*, ci recunoaște că „până astăzi nu s-au adus suficiente argumente pentru a se dovedi diferențe de acest fel între popoare. Așa se și face că Philippide n-a reușit să pună clar anumite fapte de limbă în legătură cu o viziune asupra lumii, specifică poporului român, deși el spunea că astfel de fapte caracterizează mai mult sintaxa. Am putea considera ca datorite unui mod deosebit de a gândi al popoarelor faptul că o limbă tinde spre parataxă, iar alta spre hipotaxă, sau ordinea diversă a cuvintelor de la o limbă la alta. În aceste cazuri nu se poate tăgădui că limba se adaptează unei viziuni specifice despre lume” (*ibidem*: 10). G. Ivănescu a repus, astfel, în discuție, principiile ale etnolingvisticii americane.

În *Istoria limbii române*, apărută în 1980, lingviștii români au avut dovada că despre problemele limbii se poate discuta deschis, în căutarea adevărului. Delimitarea teoretică a *ceea ce ar trebui să cuprindă cercetarea etnolingvistică* – unanim recunoscută ca necesară și considerată aspect intrinsec în procesul de descriere și cunoaștere a vorbirii – se datorează lui Eugeniu Coșeriu, care a expus-o la ședința plenară a Primului Congres Brazilian de Socio- și Etnolingvistică, 31 iulie 1978²⁰ (vezi Coșeriu 1994). Aflați la mii de kilometri depărtare și fără să corespundeze asupra acestui subiect, cei doi savanți români, prieteni, având însă condiții de lucru foarte diferite, elaborau, concomitent, principiile teoretice de cercetare a unui domeniu lingvistic.

Comunicarea lui Eugeniu Coșeriu, cu rezonanță internațională imediată, cu deosebire capitolul al doilea, intitulat *Varietatea și variația limbajului în relație cu structura socială și, respectiv, cu civilizația și cultura materială a comunităților lingvistice*, a fost prima analiză conceptuală integrală a *etnolingvisticii*, după mai bine de 50 de ani de la primele contribuții în domeniu. În contextul expunerii sale se acordă însă întâietate (și se alocă o expunere detaliată) sociolingvisticii, pe care o consideră disciplina (lingvistică) consacrată studiului varietății și variației limbajului în relație cu structura socială a comunității de vorbitori (*ibidem*: 133).

Din „necesitatea de a defini socio- și etnolingvistica în funcție de propriul lor obiect” (*ibidem*: 129) el a prezentat conjunct cele două domenii, atrăgând atenția

²⁰ Iulia Nica (2011: 293–304) ne ajută să intuim motivele subiective care îl vor fi determinat pe Eugenio Coseriu să prezinte acest raport la un congres latino-american.

asupra faptului că „situația etnolingvistică este cu mult diferită de cea a sociolingvistică” (*ibidem*: 132), pentru că etnolingvistica a fost dezvoltată „în mod fragmentar” și „cazual”, după subiectele care i-au interesat pe lingviști la un moment dat. Or, și în descrierea unei unități minimale, este nevoie să plasăm etnolingvistica în toate asociațiile sale opozitive posibile. Ea a fost anexată geografiei lingvistice și viziunii „Wörter und Sachen”, a contribuit la cercetarea formării terminologiilor populare și „tehnice”, în genere a „taxonomiilor” populare. Însă toate acestea, conchide Coșeriu, sunt „insuficiente, deoarece condiționarea limbajului prin «lucruri» și prin «cunoașterile despre lucruri» depășește cu mult ceea ce a fost considerat până acum ca atare” (*ibidem*: 133). E. Coșeriu considera că „din punct de vedere lingvistic este oportun [...] să limităm [...] etnolingvistica (ca disciplină lingvistică, nu etnologică sau etnografică), la studiul varietății și variației limbajului în strânsă legătură cu civilizația și cultura unei comunități” (*ibidem*). La distincțiile despre obiectul de studiu se adaugă deosebiri între disciplinele care îl studiază.

Definiția pe care a propus-o, oportună ca limitare, a determinat și „completarea” problematicii etnolingvistică „în așa fel încât ea să corespundă unei «lingvistice escheologice» (de la cuvântul grecesc *σκαῖος* «lucru»), care să studieze în totalitatea sa contribuția «cunoașterii lucrurilor» cu privire la configurația și funcționarea limbajului”. Însă această cuprindere i se pare insuficientă și completează: „Condiționarea limbajului prin «lucruri» și prin «cunoașterile despre lucruri» depășește cu mult ceea ce a fost considerat până acum ca atare. Este oportun, deci, să se amplifice și să se completeze etnolingvistica actuală [a anilor 1978!, n.n.]. [...] În acest sens vom folosi în cele ce urmează termenul de «etnolingvistică»” [subl.n.] (*ibidem*: 133–134). Este prima formulare a unui nou domeniu de cercetare, căruia îi preciza astfel obiectul de studiu.

Delimitarea acestui domeniu își are explicația în viziunea lui Coșeriu privitoare la lingvistica vorbirii: „[...] am semnalat mereu faptul că problemele lingvistice vorbirii [subl.n.] sunt altele decât cele ale limbilor [subl.n.]. Acolo este, de exemplu, necesară și o știință a contribuției lucrurilor și a cunoașterii lucrurilor – atât prin experiență, cât și prin cultură – la vorbire” (Coșeriu 1996: 137).

Eugeniu Coșeriu era preocupat de: „[ceea] ce este nu numai limbă, ci și ceea ce este limbaj în vorbire” (*ibidem*: 35) și considera că etnolingvistica „a pus deja în discuție probleme de acest tip”, adică: în ce mod o anumită organizare lexicală corespunde unui anumit tip de experiență și de cunoaștere intuitivă a realității. Raportarea la etnolingvistică este în directă legătură cu distincția fundamentală a lui Coșeriu, care, fără să nege distincțiile saussuriene, pornește de la vorbire, iar limba însăși (*langue*) o regăsește în vorbire, așa după cum se exprima în 1993 (*ibidem*: 14).

Principiile despre *scheologie* au apărut de timpuriu în gândirea lui Eugeniu Coșeriu, așa cum el însuși sugerează tangențial în interviul acordat în 1993 lui N. Saramandu. Referindu-se la cronologia studiilor pe care le-a conceput la Tübingen,

după 1963, el a simțit nevoia să precizeze că a constatat faptul că „era nevoie să deosebim între ceea ce se datorează cunoașterii lucrurilor, a lumii – ceea ce se prezentase deja în *Determinación y entorno* – și ceea ce, în vorbire, este numai tradiție pur lingvistică, și că foarte multe lucruri, în vorbire, depind de cunoașterea lucrurilor, de ce știm despre lume” (*ibidem*: 35), și să atragă atenția că specificase și anterior această diferență, în *Bedeutung und Bezeichnung im Lichte der strukturellen Semantik* (1970). La afirmația lui N. Saramandu: „Și ați reluat-o”, maestrul precizează: „Am reluat-o de mai multe ori și am propus chiar și o știință anume, pe care am numit-o *skeologie* (*σκαῖος* în greacă înseamnă «lucru»), adică contribuția cunoașterii lucrurilor și a cunoașterii situațiilor normale la vorbire” (*ibidem*: 35).

Configurarea obiectului de studiu, a metodelor care ar trebui folosite și finalitatea cercetării au fost formulate de E. Coșeriu, dar nu au apărut încă lucrări ale unor cercetători care să aibă știința și perseverența unei asemenea abordări. E. Coșeriu avea în vedere vorbirea și pe vorbitor ca persoană [iar în cazul limbajului: ce cuvinte are o limbă pentru a desemna fapte de limbaj și care este organizarea lexicală a acestor cuvinte], însă trebuie să se meargă cu mult dincolo de lexic (Coșeriu 1994: 145). *Skeologia* nu apare ca premisă a lucrărilor lingvistice în deceniile care au urmat publicării comunicării din 1978 și a altor studii. În antologia *Omul și limbajul său* (Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, 2009) nu întâlnim acest concept. Cauza o sugerează chiar Coșeriu: „Am formulat [...] posibilități, virtualități de dezvoltare și, în același timp, limitele în mărghinirea fiecărei concepții, care există într-o anumită perspectivă și care nu reușește să capteze toată realitatea limbajului, deși, fără îndoială, observă, dintr-un anumit punct de vedere, anumite trăsături esențiale” (Coșeriu 1996: 10). Iar justificarea sa: „Am făcut toate aceste deosebiri pentru a funda o lingvistică autonomă a vorbirii. Nu m-am ocupat mai târziu de asta, însă am semnalat mereu faptul că problemele lingvistice vorbirii sunt altele decât cele ale limbilor. Acolo este, de exemplu, necesară și o știință generală a contribuției lucrurilor și a cunoașterii lucrurilor – atât prin experiență, cât și prin cultură – la vorbire” (*ibidem*: 137). Iar în finalul comunicării din 1978 preciza: „[disciplina] se prezintă ca foarte dificil de constituit”, una dintre cauze fiind „stadiul incipient al lingvistice vorbirii” (Coșeriu 1994: 141).

Teoriile celor doi savanți se întâlnesc în formulările referitoare la faptul că „schimbările de limbaj [sunt] condiționate de schimbările din civilizație și din cultură”, iar „istoria limbilor are scopul de a descrie și de a explica ceea ce se numește «schimbare lingvistică»” (*ibidem*: 148). Ivănescu, de-a lungul a patru decenii, finalizase prezentarea profundă și revelatoare a istoriei limbii române. El a reușit să identifice perioadele în care au avut loc schimbările care au condus spre alte stări de limbă și le-a nominalizat pe acelea care au avut consecințe continuative.

După 15 ani de la prezentarea studiului despre etnolingvistică, „istoria orală” ne-a făcut cunoscute, prin răspunsurile lui Eugeniu Coșeriu la interviurile cu

N. Saramandu, succesiunea raționamentelor, analizarea lor cronologică, sub diferite aspecte, în diferite studii, pentru a ajunge la sublimarea lor într-un studiu definitiv. Convorbirile, numeroase, ale lui Eugeniu Coșeriu, completate cu expunerile din conferințele sale susținute în România în anii '90, nu au fost încă valorificate pentru reconstituirea imaginii despre elaborarea și definitivarea concepțiilor sale. Ele dezvăluie laboratorul său de creație și sunt cu atât mai prețioase, cu cât „martorul” decodifică el însuși elementele componente.

Coșeriu a lăsat mărturie exacte despre procesul formulării conceptelor, discând etapele și modalitățile de problematizare. Aici, pentru a-l dezvălui în amploarea cuprinderii într-un enunț al rezultatelor unui (probabil) lung, dar sigur laborios proces de evaluare a tuturor posibilităților de definire a conceptelor avute în vedere, trebuie să introducem în discuție un element pe care Coșeriu îl consideră necesar cercetătorului în general și lingvistului în special. Anume: capacitatea de cuprindere într-un tot a problemelor care au conexiuni cu vorbirea impune ca omul de cultură să-și situeze domeniul pe care îl cercetează într-o ambianță cuprinzătoare și să înțeleagă legătura cu celelalte domenii ale cunoașterii (arta, filosofia, mitul etc.). El însuși constituie un pregnant model și în acest sens. Vreau să cred că noi, lingviștii români, suntem coșerieni pentru că am citit studiile și cărțile sale și fiecare a reținut principii din vasta sa operă drept idei călăuzitoare pentru propriile cercetări.

BIBLIOGRAFIE

- Alvarez-Pereyre 1980 = Frank Alvarez-Pereyre, *Questions de théorie en ethnolinguistique*, în „La linguistique”, 16, p. 145–154.
- Benveniste 2000 = E. Benveniste, *Probleme de lingvistică generală*, traducere de Lucia-Magdalena Dumitru, vol. II, București, Editura Teora.
- Bidu-Vrâncău et al. 2001 = Angela Bidu-Vrâncău, Cristina Călărașu, Liliana Ionescu-Ruxăndoiu, Mihaela Mancaș, Gabriela Pană Dindelegan, *Dicționar de științe ale limbii*, București, Editura Nemira.
- Coșeriu 1994 = Eugeniu Coșeriu, *Socio- și etnolingvistica. Bazele și sarcinile lor*, în vol. *Lingvistică din perspectivă spațială și antropologică*, cu o prefață de Silviu Berejan și un punct de vedere editorial de Stelian Dumistrăcel, Editura „Știința”, Chișinău, p. 129–149. [Comunicare prezentată în limba portugheză într-o ședință plenară la Primul Congres Brazilian de Socio- și Etnolingvistică, João Pessoa, 31 iulie–5 august 1978; a fost tradusă în limba spaniolă, *La socio- y la etnolingüística: sus fundamentos y sus tareas*, și tipărită în „Anuario de Letras”. Centro de Lingüística Hispánica, Mexico, XIX, 1981, p. 5–30. Aceasta este varianta tradusă în limba română în ediția citată. Textul original al comunicării în limba portugheză, *Fundamentos e tarefas da socio- e da etnolingüística*, a apărut în vol. *Sociedade, Cultura e Lingua. Ensaios de socio- e etnolingüística*, João Pessoa, 1990, p. 29–49.]
- Coșeriu 1996 = *Lingvistica integrală*, interviu cu Eugeniu Coșeriu, realizat de Nicolae Saramandu, București, Editura Fundației Culturale Române.
- DLR 2010 = *Dicționarul limbii române* (serie nouă), *Litera E*, t. I, partea a 8-a (*Es–Ezredez*), București, Editura Academiei Române.
- DN 1986 = Florin Marcu, Constant Maneca, *Dicționar de neologisme*, București, Editura Academiei.
- Ducrot, Todorov 1972 = O. Ducrot, Tz. Todorov, *Dictionnaire encyclopédique des sciences du langage*, Paris, Seuil.

- Ferry 1970 = M.P. Ferry, *Sapir et l'ethnolinguistique*, în „Langages”, 18, juin, p. 12–21.
- Graur, Wald 1961 = Al. Graur, Lucia Wald, *Scurtă istorie a lingvisticii*, București, Editura Științifică.
- Graur, Wald 1977 = Al. Graur, Lucia Wald, *Scurtă istorie a lingvisticii*, ediția a III-a, revăzută și adăugită, București, Editura Didactică și Pedagogică.
- Herseni 1980 = Traian Herseni, *Problema metodei în etnologie*, în vol. *Introducere în etnologie*, coordonator Romulus Vulcănescu, București, Editura Academiei.
- Jordan 1962 = Iorgu Jordan, *Lingvistica romanică: evoluție, curente, metode*, București, Editura Academiei.
- Ivănescu 1972 = G. Ivănescu, *Storia delle parlate popolari estoria delle lingue letterarie*, în „Philologica”, II, Craiova.
- Ivănescu 1980a = G. Ivănescu, *Istoria limbii române*, Iași, Editura Junimea.
- Ivănescu 1980b = G. Ivănescu, *Etnolingvistică*, în vol. *Introducere în etnologie*, coordonator Romulus Vulcănescu, București, Editura Academiei.
- Martinet 1969 = André Martinet (sous la direction de), *La linguistique. Guide alphabétique*, Paris, Denoël.
- Mihail 1973a = Zamfira Mihail, *Contribuție de Tache Papahagi à l'étude du sud-est européen*, în „Revue des études sud-est européennes”, XI, 1, p. 129–137.
- Mihail 1973b = Zamfira Mihail, *Recherches d'ethnographie linguistique comparée du sud-est européen*, în „AIESEE. Bulletin”, XI, 1–2, p. 139–150.
- Mihăescu 1981 = H. Mihăescu, [recenzie la] G. Ivănescu, *Istoria limbii române*, Iași, Editura Junimea, 1980, în „Revue des études sud-est européennes”, XIX, 2.
- Mounin 1999 = Georges Mounin, *Istoria lingvisticii*, traducere și postfață Constantin Dominte, București, Editura Paideia.
- Nica 2011 = Iulia Nica, *Eugenio Coseriu și lingvistica latino-americană*, în „Anuar de lingvistică și istorie literară”, t. LI, 2011, număr special *Eugeniu Coșeriu – 90 de ani de la naștere*, coordonator: Eugen Munteanu, redactori: Luminița Botoșineanu, Doina Hreapcă, Ioana Repciuc, București, Editura Academiei Române, 2012, p. 293–304.
- Nicolau 2012 = Cătălin Nicolau, *Principii ale cercetării istoriei limbii la G. Ivănescu*, în „Anuar de lingvistică și istorie literară”, t. LIII, număr special *G. Ivănescu – 100 de ani de la naștere*, p. 251–256.
- Pottier 1970 = B. Pottier, *Le domaine de l'ethnolinguistique*, în „Langages”, 18, juin, p. 3–11.
- Rus 1842 = I.I. Rus, *Icoana pământului sau carte de gheografie*, t. I, Blaj.
- Schaff 1964 = A. Schaff, *Problèmes de l'ethnolinguistique*, în „Diogenes”, nr. 46, p. 127–150.
- Wald 1986 = Henri Wald, *Expresivitatea ideilor*, București, Editura Cartea Românească.

ETHNOLINGUISTICS WITH G. IVĂNESCU'S WRITINGS AND FROM A COSERIAN PERSPECTIVE

ABSTRACT

In the middle of the 20th century the interest for interdisciplinary research of ethnolinguistics was characterized by definitions that were considered “extremely imprecise and very large”. Two Romanian scientists, who were far from each other at thousands of kilometres, Eugenio Coseriu and G. Ivănescu elaborated, independently and simultaneously, the theoretic basis of a linguistic discipline that is continuously developing.

G. Ivănescu, when approaching the problem of defining this “border science” that ethnolinguistics is, came across the difficulty of separating the ethnic component, meaning “the relations between language, people and nations”. He placed himself of the firm field of linguistics and rightfully claimed that “languages are necessarily ethnic or national realities and cannot be otherwise”. Therefore, in *Istoria limbii române* (*The History of the Romanian Language*), a monumental work

done across four decades, he started from the principle that “changes in language are conditioned by changes in civilization and culture”, and the history of languages has the purpose of describing and explaining what is called “linguistic change”.

The definition that Eugenio Coseriu formulated, “ethnolinguistics is the linguistic discipline that studies the variety and the variations of language in close connection with the civilization and culture of a community” presupposes more than multiplying the investigation techniques. Coseriu realized the first conceptual analysis of ethnolinguistics regarded as direction of research. He also launched the perspective of *skeology* cf. gr. *σκεῶς*, a term that can be explained by means of Coseriu’s vision related to the linguistics of speech. Yet the author admits that “the discipline is difficult to be constituted, one of the causes is the incipient stage of the linguistics of speech”.

The theoretical inheritance related to *ethnolinguistics* in general owes enormously to the two Romanian linguists coryphaei

Keywords: *ethnolinguistics, definition, border science, linguistic discipline, linguistics of speech, skeology, Coseriu, Ivănescu.*

POLEMICA G. IVĂNESCU – ION GHEȚIE CU PRIVIRE LA LIMBA ROMÂNĂ LITERARĂ

AURA MOCANU*

Elev al lui A. Philippide și al lui Iorgu Iordan, G. Ivănescu s-a făcut remarcant prin „pregătirea sa multilaterală și spiritul critic deosebit care i-au dat ocazia să surprindă aspecte noi ale limbajului” (Frâncu 1999: 136). Lucrările lăsate moștenire posterității „se remarcă printr-o vizibilă predilecție pentru aspectele teoretice, de lingvistică generală, autorul lor fiind cel mai mare specialist din țară în această disciplină și unul dintre marii lingviști români” (*ibidem*). Preocupările lui G. Ivănescu au fost multiple: „acest cercetător se remarcă printr-un interes și o pasiune rar întâlnite pentru lingvistică (și nu numai pentru cea românească sau romanică), precum și printr-o poziție, de obicei, originală și curajoasă față de problemele studiate” (Iordan 1978: 130).

Lucrările sale din domeniul filologiei și lingvisticii românești reprezintă și astăzi adevărate pietre de hotar. Aproape de jumătatea secolului al XX-lea, la Iași, profesorul Ivănescu își redacta teza de doctorat, *Problemele capitale ale vechii române literare*, pe care a susținut-o în 1945 și care constituie și astăzi un punct de reper în studiul limbii române literare. În această operă de mare importanță pentru lingvistica românească, autorul abordează și probleme de dialectologie istorică, nu numai de istorie a limbii literare, pentru că, după cum însuși recunoaște, „numai prin rezolvarea problemelor de dialectologie am putut ajunge la rezolvarea celor privitoare la limba literară” (Ivănescu 1948: 94). Înaintea sa, au fost emise diverse teorii, dar este meritul incontestabil al lui G. Ivănescu de a fi impus o teorie viabilă privind istoria limbii române literare. Profesorul ieșean susține în lucrarea amintită „idei deosebit de originale în ceea ce privește relația dintre limba literară și dialecte: în secolele al XVI-lea, al XVII-lea și al XVIII-lea, româna era diversificată în dialecte literare, care se contopesc în secolul al XIX-lea și se formează limba română literară” (Frâncu 1999: 136). Astfel, teoria profesorului Ivănescu aduce lumină în noianul de teorii formulate până la el. Denumind limba literară și prin sintagma *limbă comună*, după modelul francez, G. Ivănescu întreprinde un lung studiu al acestei noțiuni, la capătul căruia formulează o serie de concluzii originale, ce au reușit să devină în literatura de specialitate un reper important.

* Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, bd. Carol I, nr. 11, România.